

Arrest

nr. 169 045 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, op 1 juni 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 mei 2016 houdende weigering van bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2016 om 11u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco Mr. V. KITA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die loco advocaat C.DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Voor de verzoekster wordt op 27 mei 2015 een aankomstverklaring opgesteld bij de gemeente Oostkamp, geldig tot 19 augustus 2015. Zij verklaarde op 19 mei 2015 België te zijn binnengekomen en

zij was in het bezit van een Congolees paspoort geldig tot 2 januari 2018 en een verblijfskaart voor Duitsland, geldig tot 19 augustus 2015.

Op 11 augustus 2015 dient de verzoekster samen met de heer K. A., van Belgische nationaliteit, een aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning in bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostkamp. Diezelfde dag werd een beslissing tot uitstel van registratie gegeven.

Op 26 augustus 2015 wordt een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel maakt het voorwerp uit van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer X.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Oostkamp neemt op 8 januari 2016 een beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning.

Op 27 mei 2016 treft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de thans bestreden akte, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 27 mei 2016 en die als volgt is gemotiveerd:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de heer die verklaart te heten(1):*

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.*

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 15/02/2016)

Betrokkene heeft een partner in België, K. A. (RR..., Belgische nationaliteit), met wie ze samenwoont. Op 11/08/2015 diende ze een aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning met deze man in bij de burgerlijke stand van de gemeente Oostkamp. Op 08/01/2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand deze registratie te erkennen. Hij vermoedde dat het zou gaan om een

schijnsamenwoning en nam aan dat betrokkene niet uit was op een duurzaam samenleven met haar partner maar vooral aasde op het verkrijgen van een verblijfsrecht. Bovendien geeft de intentie tot het afsluiten van een wettelijke samenwoning niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene diende een beroep in tegen deze weigering bij de RVV. Dit beroep is echter niet opschortend. Mocht de RVV oordelen dat de wettelijke samenwoning toch goedgekeurd moet worden, kan betrokkene nog altijd een visum aanvragen vanuit haar herkomstland en terugkeren. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 15/02/2016)

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene zou binnengekomen zijn in België op 19/05/2015. Ze werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die haar verblijf dekte tot 19/08/2015. Verder beschikte zij over een Duitse verblijfskaart, die echter van beperkte duur was (Aufenthaltserlaubnis NrYOCV03C2L geldig tot 19/08/2015). Op 26/08/2015 kreeg betrokkene dan ook een bevel om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten. Ze nam kennis van dit bevel op 15/02/2016.

Betrokkene heeft een partner in België, K. A. (RR..., Belgische nationaliteit), met wie ze samenwoont. Op 11/08/2015 diende ze een aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning met deze man in bij de burgerlijker stand van de gemeente Oostkamp. Op 08/01/2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand deze registratie te erkennen. Hij vermoedde dat het zou gaan om een schijnsamenwoning en nam aan dat betrokkene niet uit was op een duurzaam samenleven met haar partner maar vooral aasde op het verkrijgen van een verblijfsrecht. Bovendien geeft de intentie tot het afsluiten van een wettelijke samenwoning niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene diende een beroep in tegen deze weigering bij de RVV. Dit beroep is echter niet opschortend. Mocht de RVV oordelen dat de wettelijke samenwoning toch goedgekeurd moet worden, kan betrokkene nog altijd een visum aanvragen vanuit haar herkomstland en terugkeren. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Congo.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 15/02/2016)

Betrokkene heeft een partner in België, K. A. (RR..., Belgische nationaliteit), met wie ze samenwoont. Op 11/08/2015 diende ze een aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning met deze man in bij de burgerlijke stand van de gemeente Oostkamp. Op 08/01/2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand deze registratie te erkennen. Hij vermoedde dat het zou gaan om een schijnsamenwoning en nam aan dat betrokkene niet uit was op een duurzaam samenleven met haar partner maar vooral aasde op het verkrijgen van een verblijfsrecht. Bovendien geeft de intentie tot het afsluiten van een wettelijke samenwoning niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene diende een beroep in tegen deze weigering bij de RVV. Dit beroep is echter niet opschortend. Mocht de RVV oordelen dat de wettelijke samenwoning toch goedgekeurd moet worden, kan betrokkene nog altijd een visum aanvragen vanuit haar herkomstland en terugkeren. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

Hieruit blijkt dat de bijlage 13septies van 27 mei 2016 drie onderscheiden beslissingen behelst, met name een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing houdende terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2. Over de ontvankelijkheid – beslissing tot vasthouding

Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregelen tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissingen van 27 mei 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens

3.1. De drie voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden (uiterst dringende noodzakelijkheid, ernstige middel en moeilijk te herstellen ernstig nadeel) cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het urgente karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende voorwaarde van de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde

verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Ontegensprekelijk uit de elementen van dit dossier blijkt dat verzoekster een privéleven deelt met haar partner in de zin van art. 8 EVRM.

Eveneens uit het dossier blijkt dat Verzoekster en haar partner samen wensen te leven en een gezin wensen te stichten ;

Bijgevolg dient te worden onderzocht of de bestreden akte de voorwaarden voorzien in art. 8 §2 EVRM vervuld, teneinde de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van Verzoekster te rechtvaardigen ;

Echter, in onderhavig geval laat de motivering van de beslissing het niet toe om het nagestreefde doel van de wederpartij na te gaan. Ook kan om deze reden geenszins worden beoordeeld of de schending van de strekking van art. 8 EVRM strikt noodzakelijk en evenredig is met het nagestreefde doel.

Wanneer men zou stellen dat, zoals de administratie dit doet, een terugkeer naar haar land van herkomst, waarvan de duurtijd onbekend is, teneinde een visum aan te vragen vanuit dit land, geen schending van art. 8 ERM met zich meebrengt, dit een flagrante miskennis van de realiteit van Verzoekster met zich meebrengt. Inderdaad, zulk een beslissing tast de medische behandeling die werd opgestart door Verzoekster en haar partner op significante en duurzame wijze aan ;

Concluderend dient te worden gesteld dat de bestreden akte derhalve manifest disproportioneel is.”

De verzoekster beroept zich aldus op een gezinsleven in België met een Belgische man, K.A.. Zij zouden samen en gezin willen stichten en kinderen krijgen. Bij het verzoekschrift voegt de verzoekster twee attesten waaruit blijkt dat zij op 2 juni 2016 een afspraak heeft bij een gynaecoloog.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

De Raad stelt vast dat de verzoekster geen stukken bijbrengt waaruit kan blijken dat dat er tussen haar en de heer K. A. onderdaan sprake is van een effectief beleefd gezinsleven. De bijgevoegde medische attesten tonen op het eerste gezicht enkel aan dat de verzoekster een afspraak heeft bij een gynaecoloog. Waar de verzoekster melding maakt van een sedert verschillende maanden gevolgde medisch geassisteerde reproductieve behandeling, kan slechts worden vastgesteld dat zulks geenszins blijkt uit de bijgevoegde stukken die slechts één consultatie op de dienst gynaecologie betreffen. De verzoekster toont zodoende niet concreet aan dat zij en de heer K. A. beogen kinderen te krijgen.

Voor het overige gaat de verzoekster eraan voorbij dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Oostkamp zijn beslissing van 8 januari 2016 tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning niet enkel steunde op het ontbreken van verzoeksters geboorteakte, maar tevens op de vaststellingen van de Procureur des Konings dat er geen wil is tot een duurzame levensgemeenschap. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, waarvan de verzoekster op 16 januari 2016 in kennis werd gesteld, luidt onder meer als volgt:

“(…) Gelet op het ongunstig advies van de Procureur des Konings te Brugge op 30 november 2015;

Overwegende dat uit het onderzoek en de vaststellingen van de Procureur des Konings blijkt dat de aangifte van wettelijke samenwoning onwettig is;

“na onderzoek van de voorgelegde documenten door de partners is uitgewezen dat de verklaring van wettelijke samenwoning niet als wetsconform kan worden aanschouwd. Artikel 1476 B.W. stelt dat artikel 64 van voornoemd wet van toepassing is. Artikel 64 van het B.W. bepaalt immers duidelijk dat bij de aangifte van ede verklaring van de wettelijke samenwoning aan de ambtenaar van de burgerlijke stand de in het voornoemd artikel opgesomde documenten moeten worden voorgelegd. (...) In casu ontbreekt de geboorteakte van N. W. B.. Het is perfect mogelijk in Congo een afschrift van een geboorteakte te krijgen. Indien de geboorteakte vernietigd werd, zoals in casu het geval is volgens de verklaringen van betrokkenen, is er een eenvoudige procedure om dit te herstellen. Artikel 153 en volgende van het Congolese Burgerlijk Wetboek voorziet in een procedure waarbij de geboorteakte vervangen kan worden door een vonnis. De attesten die door de ambassade afgegeven worden zijn geen akten van de burgerlijke stand.

(...)

Overwegende dat uit het onderzoek en de vaststellingen van de Procureur des Konings blijkt dat er geen wil is tot een duurzame levensgemeenschap in hoofde van betrokken partijen:

“Mijn ambt merkt ook op dat er uit het geheel van omstandigheden en gegevens blijkt dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijks samenwonen. Volgens het politieel onderzoek werden de volgende vaststellingen gedaan:

- 1. N. (...) kent de geboortedatum niet van (...)*
- 2. Betrokkenen leggen tegenstrijdige verklaringen af (...)*
- 3. Betrokkenen geven niet correct het aantal broers en zussen van elkaar weer;*
- 4. N. W. beweert dat zij K. A. leerde kennen door zijn moeder, die een vriendin betreft van gemeenschappelijke vrienden. K. A. verklaart dat hij N. W. aan zijn moeder heeft voorgesteld.(...)”*

Gelet op de voorgaande niet-betwiste vaststellingen, kunnen de enkele beweringen van de verzoekster en de éne afspraak bij een gynaecoloog op het eerste gezicht niet volstaan om een daadwerkelijk beleefde gezinsrelatie met de heer K. A. aan te tonen. Een loutere intentie om wettelijk samen te wonen kan in deze ook nog niet volstaan, te meer nu een wettelijke samenwoning op zich geen partnerrelatie vereist. Uit het geheel van de voorgelegde elementen blijkt niet op afdoende wijze dat er heden sprake is van een voldoende hechte relatie en een effectief beleefd gezinsleven tussen de verzoekster en de voornoemde Belgische man.

De verzoekster maakt het bestaan van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM aldus *prima facie* niet aannemelijk.

Daarenboven, zelfs indien alsnog enig beschermenswaardig gezinsleven zou dienen te worden aangenomen, wijst de Raad erop dat er thans geen sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf in België. Er blijkt aldus niet dat de thans bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in enig gezinsleven, of dat enige toetsing zich opdringt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Wel moet er volgens het EHRM in deze situatie worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de

staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De bestreden beslissingen steunen op een vaststelling van onregelmatig verblijf en het gegeven dat verzoekster reeds naliet gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, motieven die niet worden betwist noch weerlegd door de verzoekster. De Raad stelt daarnaast ook vast dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel eveneens uitdrukkelijk heeft gemotiveerd over de thans door verzoekster ingeroepen relatie, en hij met dit gegeven aldus rekening heeft gehouden.

Dienaangaande bevat de bestreden akte de volgende motieven:

“Mocht de RVV oordelen dat de wettelijke samenwoning toch goedgekeurd moet worden, kan betrokkene nog altijd een visum aanvragen vanuit haar herkomstland en terugkeren. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Met de enkele stelling dat het aanvragen van een visum in het buitenland de medische behandeling aantast, behandeling die overigens zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat onvoldoende steun vindt in de bijgevoegde stukken, toont verzoekster niet aan dat er disproportionele inbreuk is op haar gezinsleven. De verzoekster brengt voorts geen enkel concreet element aan om aan te tonen dat het gezinsleven enkel in België kan plaatsvinden. Er dient tevens, zoals in de bestreden akte op goede gronden wordt gesteld, te worden vastgesteld dat de verzoekster en haar partner vanaf het begin wisten, of dienden te weten, dat de opbouw van een gezinsleven in België – gelet op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster – precair was.

Voorts stelt de Raad samen met de verweerder vast dat de bestreden beslissingen niet leiden tot een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied. Zij hebben enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten en verzoeker zich in het bezit heeft gesteld van de nodige identiteitsdocumenten die ontbraken in het kader van de procedure tot wettelijke samenwoning. De bestreden beslissingen sluiten op zich niet uit verzoekster een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. Waar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekster tevens een inreisverbod van twee jaar werd afgegeven, merkt de Raad op dat de verzoekster hiertegen verschillende rechtsmiddelen kan aanwenden teneinde haar belangen in het licht van artikel 8 van het EVRM veilig te stellen. Zij kan vooreerst een beroep tot nietigverklaring en schorsing indienen bij de Raad en zij kan tevens, vanuit haar land van herkomst en met toepassing van artikel 74/12, §1 van de vreemdelingenwet, een aanvraag indienen om het inreisverbod op te heffen of te schorsen. De verzoekster kan haar grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM aanwenden in het kader van de voormelde rechtsmiddelen. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

De verzoekster toont op het eerste gezicht niet aan dat de bestreden beslissingen een disproportionaliteit veroorzaken tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige wettelijk voorziene verblijfsvoorwaarde, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekster licht het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt toe:

“Artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 stelt bovendien dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat wordt berokkend door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, wordt geacht aanwezig te zijn indien, zoals dit in casu het geval is, wordt aangevoerd dat deze beslissing een inbreuk vormt op een fundamenteel recht zoals gewaarborgd door het EVRM ;

In casu voert Verzoekster de schending van haar recht tot eerbiediging van haar privéleven, gewaarborgd door artikel 8 van het Verdrag aan.

De bestreden akte heeft de vrijheidsberoving van Verzoekster tot gevolg, met oog op haar verwijdering.

Dat, naast het feit dat een abrupte beëindiging van de medisch geassisteerde reproductie behandeling Verzoekster zowel medische als morele schade berokkent, deze beslissing, iedere hoop op voltrekking van de inseminatie en de mogelijkheid een gezin te stichten, doet vergaan..

Dit betekent dat ook al zou Verzoekster een visum bekomen in haar land van herkomst, hetgeen in ieder geval enkele maanden in beslag zal nemen, de medische procedure die hier werd opgestart definitief zou worden verstoord. Dit brengt met zich mee dat Verzoekster op onomkeerbare wijze zou worden belet om kinderen te hebben, die het resultaat zouden zijn van deze behandeling.

Dat het bovendien dient te worden benadrukt dat in Congo, zijnde het land van herkomst van Verzoekster, zulke medische behandeling geenszins bestaat of althans ontoegankelijk is.

De uitvoering van de bestreden akte verplicht Verzoekster derhalve om definitief af te zien van de resultaten van haar medische behandeling.

Het kan bijgevolg niet worden betwist dat de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent aan Verzoekster hetgeen de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing verantwoord gedurende de duur van de procedure tot nietigverklaring.”

Opdat het zou kunnen leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, moet het nadeel dus het gevolg moet zijn van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissingen en dit in zoverre deze voor de Raad aanvechtbaar zijn. Het weze herhaald dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om te oordelen over de rechtmatigheid van de beslissing tot vasthouding. Waar de verzoekster stelt dat de bestreden akte de vrijheidsberoving tot gevolg heeft, dient dan ook te worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is om het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat uit de vrijheidsberoving zou voortvloeien te beoordelen. Dit nadeel kan overigens niet als moeilijk te herstellen worden geacht, daar de verzoekster hiertoe overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank kan vatten, die in toepassing van artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet als enige bevoegd is om de wettigheid van de vrijheidsberoving te beoordelen. Daarnaast wijst de Raad er op dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissingen, dit is de effectieve verwijdering van de verzoekster naar haar land van herkomst, net tot gevolg heeft dat de vrijheidsberoving een einde neemt.

Bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient eveneens rekening te worden gehouden met het feit dat het nadeel specifiek en rechtstreeks moet voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Op dit punt kan niet worden ingezien hoe de bestreden beslissingen, die enkel tot gevolg hebben dat verzoekster wordt verwijderd naar haar land van herkomst, tot rechtstreeks gevolg zouden hebben dat verzoekster wordt belet om kinderen te hebben. Los van het feit dat de verzoekster met de stukken die zij bijvoegt, niet concreet aantoonde dat zij een medisch geassisteerde reproductie behandeling volgt, dient te worden opgemerkt dat zij geen enkel medisch attest of overtuigend gegeven bijbrengt waaruit kan blijken dat zij niet op natuurlijke wijze zwanger kan worden. Nog minder brengt zij concrete elementen aan ter ondersteuning van de bewering dat in de Dem. Rep. Congo geen dergelijke vruchtbaarheidsbehandelingen bestaan of dat zij ontoegankelijk zijn.

De verzoekster kan gelet op de hoger opgenomen bespreking van de grief ontleend aan artikel 8 EVRM niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissingen haar recht op gezins- en privéleven aantast.

Uit wat voorgaat volgt dat de verzoekster met haar betoog, op generlei wijze met enig concreet gegeven of overtuigend argument het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoonde.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

C. DE GROOTE